Sag 48/86 R

J. Cauet og B. Joliot
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Stål — salg af valseværk — overdragelse af referencemængder med tilhørende kvoter«

Sammendrag

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af en retsakts gennemførelse — betingelser herfor — afgørelsen i hovedsagen bør ikke foregribes
(EKSF-traktaten, art. 39; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
9. april 1986 *

I sag 48/86 R

J. Cauet og B. Joliot, som kuratorer for selskabet Cockerill-DRC SA under konkurs, 4, rue du Maréchal-Joffre, boîte 56, 59440 Avesnes-sur-Helpe, Frankrig, ved advokaterne M. Waelbroeck og A. Vandencasteele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

sagsøger,

* Processprog: Fransk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Kommissionens juridiske konsulent Van Ackere, og med valgt adresse hos G. Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

hvori der er fremsat begæring om udsættelse af Kommissionens beslutning af 13. januar 1986, hvorved Kommissionen godkendte, at Cockerill-DRC's årlige referenceproduktioner og -mængder blev overdraget til selskabet Sacilor fra den 1. januar 1985 og dermed nedbragt til nul,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 19. februar 1986, har J. Cauet og B. Joliot, på vegne af selskabet Cockerill-DRC under konkurs, for hvilket de blev udmeldt som kuratorer ved kendelse af 30. juni 1983, afsagt af tribunal de grande instance d'Avesnes, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 13. januar 1986. Ved denne beslutning, som blev truffet i henhold til artikel 15, stk. 1, i den generelle beslutning nr. 234/84/ESKF af 31. januar 1984 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 29, s. 1), besluttede Kommissionen at overføre Cockerill-DRC's årlige referenceproduktioner og -mængder til firmaet Sacilor, hvorved den nedbragte Cockerill-DRC's referenceproduktioner og -mængder, der udgjorde henholdsvis 79 952 og 74 976 tons, til nul tons fra den 1. januar 1985.

2 Ved begæring, ligeledes indgivet til Domstolens justitskontor den 19. februar 1986, har sagsøgeren i medfør af EKSF-traktatens artikel 39, stk. 2, og artikel 33 i EKSF-statutten for Domstolen, anmodet om, at gennemførelsen af nævnte beslutning fra Kommissionen af 13. januar 1986 udsættes, indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen.

3 Kommissionen har afgivet skriftligt indlæg den 11. marts, og der har været afholdt mundtlige forhandlinger i sagen den 19. marts 1986.

4 Det bemærkes, at Kommissionen, efter at være blevet klar over, at dens beslutning af 13. januar 1986, hvorom annullationssøgsmålet og den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler drejer sig, fejlagtigt var truffet på grundlag af artikel 15, stk. 1, i nævnte beslutning nr. 234/84, trak beslutningen tilbage og udstedte en ny beslutning den 10. marts 1986, denne gang truffet i medfør af den generelle beslutnings artikel 9, stk. 4. Baggrunden herfor var, at Kommissionen havde erfaret, at Cockerill-DRC havde skiftet ejer. Til denne omstændighed knytter artikel 9, stk. 4, visse automatiske retsvirkninger, hvorefter der ikke længere kunne antages at foreligge nogen ansøgning iht. artikel 15, stk. 1, fra konkursboet efter Cockerill-DRC om, at virksomhedens referenceproduktioner og referencemængder blev overdraget til Sacilor. Kommissionens anden beslutning har stort set samme indhold som beslutningen af 13. januar 1986, idet Kommissionen ved beslutningen afslår at godkende overførslen af Cockerill-DRC's referenceproduktioner og referencemængder til Cockerill-Sambre, men derimod i medfør af den generelle beslutnings artikel 9, stk. 4 godkender, at de overføres til Sacilor med virkning fra fjerde kvartal 1985. Kommissionen og sagsøgeren er herefter enige om, at annullationssøgsmålet og begæringen om foreløbige forholdsregler må anses for at vedrøre den anden beslutning af 10. marts 1986.

5 Før der tages stilling til selve begæringen om foreløbige forholdsregler, er der grund til kort at omtale begivenhederne forud for Kommissionens beslutning af 10. marts 1986.

6 Ved to skrivelser af 19. september 1983 og 23. marts 1984 meddelte Cockerill-Sambre (herefter benævnt C-S) Kommissionen, at tribunal de grande instance d'Avesnes ved dom af 30. juni 1983 havde taget C-S's franske datterselskab

Cockerill-DRC under konkursbehandling, men godkendt, at driften blev fortsat under retligt tilsyn. Videre anførtes det, at C-S efter dette tidspunkt ikke længere havde nogen kontrol med datterselskabet, som fremstiller jern- og stålprodukter i gruppe VI, (som er undergivet en kvotaordning), og at C-S følgelig ikke kunne gøres ansvarlig for datterselskabets kvotaoverskridelser og de bøder, det som følge heraf var blevet pålagt.

7 Ved beslutning af 24. oktober 1984, truffet i medfør af artikel 13, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 234/84, tilkendte Kommissionen Cockerill-DRC årlige referenceproduktioner og referencemængder på hhv. 79 952 og 74 976 tons med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. juli 1979, og tildelte på dette grundlag selskabet kvoter indtil slutningen af 1984.

8 Det fremgår af sagens akter, at Cockerill-DRC indstillede produktionen den 26. december 1984, uden at datoen dog kan fastslås med fuldstændig sikkerhed. Kommissionen tildelte imidlertid også selskabet kvoter for de to første kvartaler af 1985, som kun er blevet delvis udnyttet.

9 Den 7. februar 1985 tilgik der Kommissionen meddelelse fra det kompetente franske ministerium om, at Sacilor som følge af de aftaler, der var indgået mellem C-S og den franske regering, skulle overtage Cockerill-DRC's referenceproduktioner og -mængder, og at der ville blive forelagt Kommissionen en ansøgning herom. Ved skrivelse af 25. februar 1985 anmodede Sacilor Kommissionen om i medfør af artikel 15, stk. 1, i den generelle beslutning nr. 234/84 at godkende den overdragelse af Cockerill-DRC's referencemængder, som var aftalt med moderselskabet C-S og tilsvarende forhøje Sacilors egne referencemængder for produkter i gruppe VI fra første kvartal 1985.

10 Ved skrivelse af 25. juni 1985 indgav en af de to kuratorer for Cockerili-DRC en begæring til Kommissionen i medfør af artikel 15, stk. 1, i beslutning nr. 234/84, hvorved han ansøgte om godkendelse til at overdrage Cockerill-DRC's referencemængder med tilhørende referencekvoter til C-S. Denne ansøgning bekræftede C-S endvidere den 28. juni 1985.

11 Det viste sig senere, at nævnte kurator næsten på samme tidspunkt havde udfærdiget to skrivelser. Ved den første skrivelse, som blev tilsendt C-S den 16. juli 1985, meddeltes det, at man ønskede at indgå en aftale, hvorved C-S fik overdraget kvoterne for de tre sidste kvartaler af 1985 for i alt 1,5 mio FF. Ved den anden skrivelse, som blev tilsendt Sacilor den 18. juli 1985, blev Sacilors tilbud om at indkøbe hele valseværket for 1,5 mio FF taget til efterretning, og det anførtes, at Sacilor ville få forkøbsret, såfremt der blev fremsat flere tilbud af samme størrelse.

12 Ved telex af 30. juli 1985 meddelte Sacilor Kommissionen, at det havde overtaget Cockerill-DRC og, at det som følge heraf anmodede Kommissionen om at få tildelt samtlige Cockerill-DRC's referencemængder. Ved skrivelse af 29. august 1985 sendte C-S Kommissionen en påmindelse vedrørende dens egen tidligere skrivelse til Kommissionen af 28. juni.

13 På grundlag af de modtagne oplysninger antog Kommissionen, at bobestyrelsen for Cockerill-DRC var igang med sælge Cockerill-DRC's anlæg med tilhørende referencemængder hver for sig til to forskellige selskaber, nemlig anlægget til Sacilor og referencemængderne til C-S, hvilket klart ikke er tilladt efter artikel 9, stk. 4, i beslutning nr. 234/84. Ved skrivelser af 27. september 1985 meddelte Kommissionen derpå bobestyrelsen for konkursboet Cockerill-DRC og C-S, at Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt var i stand til at efterkomme selskabernes ansøgning om overdragelse af Cockerill-DRC's referencemængder til C-S, da produktionsanlæggene var overtaget af Sacilor. Ved en anden skrivelse af 27. september 1985 meddelte Kommissionen samtidig Sacilor, at den i medfør af artikel 9, stk. 4, i beslutning nr. 234/84, havde til hensigt at overdrage de nævnte referencemængder til Sacilor, så snart den fra Sacilor havde modtaget de fornødne dokumenter til godtgørelse af, at selskabet var blevet ejer af Cockerill-DRC's anlæg.

14 Den 22. oktober 1985 blev Cockerill-DRC's valseværk og visse andre dele af anlægget med godkendelse fra tribunal de grande instance d'Avesnes solgt af Cockerill-DRC's bobestyrelse til det tyske selskab Dorninger for 7 900 000 FF. Umiddelbart derefter videresolgte Dorninger valseværket til Sacilor for 10 300 000 FF. Den 13. november 1985 indgav Sacilor en fornyet begæring til Kommissionen om overdragelse af Cockerill-DRC's referencemængder. Som bevis for, at Sacilor havde overtaget valseværket, vedlagde selskabet en kopi af købekontrakten mellem Dorninger og Sacilor, som indeholdt kvittering for, at betalingen havde fundet

sted den 13. november 1985. Ved samme ansøgning forpligtede Sacilor sig til ikke længere at foretage nogen produktion på anlægget og at demontere anlægget inden for en vis kortere frist.

15 På baggrund af disse oplysninger traf Kommissionen herefter en individuel beslutning i medfør af artikel 15, stk. 1, i den generelle beslutning nr. 234/84 en individuel beslutning, som blev tilsendt Cockerill-DRC den 13. januar 1986, og hvorved den godkendte overdragelsen af selskabets årlige referenceproduktioner og -mængder til Sacilor fra den 1. januar 1985. Samme dato meddelte Kommissionen Sacilor, at den havde truffet beslutning om en tilsvarende forhøjelse af Sacilors årlige referenceproduktioner og -mængder fra den 1. januar 1985.

16 Af de ovenfor i kendelsens grund 4 angivne årsager trak Kommissionen senere de to beslutninger af 13. januar 1986 tilbage og udstedte to nye beslutninger i medfør af artikel 9, stk. 4, i den generelle beslutning nr. 234/84, hvorved den dels meddelte Cockerill-DRC, at selskabets referenceproduktioner og -mængder som følge af nævnte beslutnings artikel 9, stk. 4, var overgået til Sacilor fra fjerde kvartal 1985, og at Cockerill-DRC havde indstillet produktionen i løbet af første kvartal 1985, hvorfor de kvoter, der var tildelt selskabet som følge af artikel 9, stk. 3, i beslutning nr. 234/84 måtte suspenderes fra det følgende kvartal, dels meddelte Sacilor, at Kommissionen som følge af artikel 9, stk. 4, havde overført Cockerill-DRC's årlige referenceproduktioner og -mængder til Sacilor fra fjerde kvartal 1985, samt at Sacilors kvota for produkter i gruppe VI forhøjedes tilsvarende.

17 Ifølge EKSF-traktatens artikel 39 har et sagsanlæg ved Domstolen ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, bestemme, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning udsættes og den kan endvidere foreskrive alle andre nødvendige foreløbige foranstaltninger.

18 For at kunne træffe foreløbige forholdsregler er det efter procesreglementets artikel 83, stk. 2, en betingelse, at begæringen herom angiver hvilke omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og af hvilke faktiske og retlige grunde de foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettiget.

19 Sagsøgeren har herved gjort gældende, at den beslutning, Kommissionen har truffet den 10. marts 1986 i medfør af artikel 9, stk. 4, i den generelle beslutning nr. 234/84, er åbenbart retsstridig, fordi artikel 9, stk. 4, ikke finder anvendelse i dette tilfælde.

20 For at afgøre, hvorvidt artikel 9, stk. 4, finder anvendelse på et tilfælde som det foreliggende, må man efter sagsøgerens opfattelse sondre efter, om den virksomhed, som er indehaver af produktionsanlægget, har besluttet at overdrage eller at lukke anlægget.

21 Er det overdraget til en køber, som har erhvervet det med henblik på fabrikation, skal artikel 9, stk. 4, bringes i anvendelse og referenceproduktioner og -mængder følger automatisk med. Sættes anlægget derimod ud af drift, har virksomheden fortsat rådighed over sine aktiver og kan dermed også sælge dem. I så fald sker der ikke nogen automatisk overførsel af referenceproduktioner og -mængder. Disse skal derimod annulleres, jfr. artikel 9, stk. 3, 2. afsnit i den generelle beslutning nr. 234/84, medmindre beslutningens artikel 15, stk. 1, bringes i anvendelse. Sker dette og overdrages referenceproduktioner og -mængder efter, at anlægget er sat ud af drift, indeholder artikel 15, stk. 1, derimod ikke — i modsætning til hvad Kommissionen har fastslået i beslutningen den 13. januar 1986 — nogen hjemmel for Kommissionen til at pålægge virksomheden at overdrage sine referenceproduktioner og -mængder til en bestemt virksomhed, med mindre den virksomhed, der står som overdrager, selv udtrykkeligt har fremsat begæring herom over for Kommissionen.

22 Sagsøgeren anførte videre, at det med klarhed indiceres af flere omstændigheder i sagen, at der ikke foreligger nogen overdragelse af produktionsanlægget i henhold til artikel 9, stk. 4, men derimod et salg af aktiver fra et selskab, som har indstillet virksomheden. Sagsøgeren henviser i den forbindelse navnlig til, at Cockerill-DRC trådte i likvidation i slutningen af december 1984 og kort efter indstillede al virksomhed. Hertil kommer, at selskabet Dorninger, som var den første køber af Cockerill-DRC's valseværk, ikke indkøbte værket med henblik på fabrikation, men på videresalg, eftersom selskabet ikke driver virksomhed som stålproducent.

23 Efter Kommissionens opfattelse finder artikel 9, stk. 4, klart anvendelse i den foreliggende sag, og denne bestemmelse indeholder dermed også den fornødne hjemmel for Kommissionens beslutning af 10. marts 1986.

24 Da det imidlertid fremgik for Kommissionen, at Cockerill-DRC's bobestyrelse var i færd med at sælge selskabets anlæg og referencemængder til to forskellige virksomheder, havde Kommissionen intet andet valg end at anvende artikel 9, stk. 4, som indeholder et forbud mod en sådan fremgangsmåde, der er en omgåelse af bestemmelserne om referencemængder. Fra det tidspunkt, hvor Kommissionen modtog bevis for, at jern- og stålvirksomheden Sacilor var blevet indehaver af valseværket, havde den således ikke andre muligheder end at godkende overførslen af de pågældende referenceproduktioner og -mængder, jfr. artikel 9, stk. 4. Kommissionen var endvidere ikke udelukket fra at anvende bestemmelsen i artikel 9, stk. 4, på grund af den omstændighed, at Sacilor ikke havde overtaget produktionsanlægget med henblik på fabrikation, da en virksomhed, som erhverver et »anlæg« iht. artikel 9, stk. 4, selv kan bestemme, om den vil producere på det eller rive det ned og beholde referencemængderne som en slags præmie for indstilling af driften.

25 Før der tages stilling til, hvorvidt sagsøgeren har godtgjort, at der foreligger omstændigheder, som medfører, at begæringen om de foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettiget, bemærkes, at der efter fast praksis ved Domstolen kun kan træffes foreløbige forholdsregler, såfremt disse ikke foregriber afgørelsen i hovedsagen (jfr. navnlig sagerne 60 og 190/81 R, IBM mod Kommissionen, Sml. 1981, s. 1857, 1862).

26 Det fremgår, at det væsentligste af de mellem parterne omtvistede spørgsmål er, hvorvidt Kommissionen efter artikel 9, stk. 4, i den generelle beslutning nr. 234/84 var berettiget til at træffe ovennævnte beslutning af 10. marts 1986.

27 Herom bemærkes, som fremhævet med rette af Kommissionen under de mundtlige retsforhandlinger, at artikel 9, stk. 4, skal ses i sammenhæng med artikel 9, stk. 3, 2. afsnit, som bestemmer, at referenceproduktionerne og -mængderne skal annulleres efter tolv måneder, såfremt der sker en endelig indstilling af produktionsaktiviteten eller indtræder konkurs, bortset fra de tilfælde, der er omhandlet artikel 9, stk. 4.

28 Læses disse to bestemmelser under ét, fremgår det umiddelbart, at ved en endelig indstilling af produktionsaktiviteten skal de til anlægget knyttede referenceproduktioner og -mængder ikke annulleres, såfremt anlægget overdrages til en anden ejer inden udløbet af tolv måneder, men at den ny ejer i så fald direkte og automatisk overtager de til anlægget knyttede referenceproduktioner og -mængder.

29 Der ses ikke i den foreliggende sag at være omstændigheder til hinder for at anvende dette princip, idet samtlige betingelser herfor synes at være opfyldt. Det må således fastslås, at bobestyrelsen for Cockerill-DRC — som endeligt indstillede driften i slutningen af 1984 — med rettens godkendelse solgte valseværket den 22. oktober 1985 til selskabet Dorninger, som selv videresolgte det til Sacilor inden en frist på otte dage, i det foreliggende tilfælde den 4. november 1985. Virkningen af disse to salg, som begge umiddelbart fremtræder som fuldt ud lovlige, var, at Sacilor blev indehaver af nævnte produktionsanlæg inden for de tolv måneder, som er nævnt i artikel 9, stk. 3, 2. afsnit.

30 I en tilsvarende situation som den i artikel 9, stk. 4, omhandlede, havde Kommissionen ikke andre muligheder end at godkende, at de referenceproduktioner og -mængder, som var knyttet til valseværket, blev overdraget til den seneste erhverver af valseværket, dvs. Sacilor.

31 Det har ingen betydning for den foreliggende sag vedrørende de foreløbige forholdsregler, at Sacilor ikke overtog produktionsanlægget med henblik på fabrikation men på afmontering — således som det navnlig fremgår af tolddokumenterne, der viser, at Sacilor solgte flere dele af valseværket til det tyske selskab Dillinger Hüttenwerke — idet dette er uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen efter artikel 9, stk. 4, var berettiget til at træffe beslutningen af 10. marts 1986. Forholdet har derimod betydning — som anført af Kommissionen under de mundtlige retsforhandlinger — for spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen som følge heraf var forpligtet til at træffe en ny beslutning i medfør af artikel 9, stk. 4, hvorved Sacilors referenceproduktioner og -mængder blev overdraget til Dillinger Hüttenwerke.

32 Det fremgår af det anførte, at de anbringender, som sagsøgeren har påberåbt sig, ikke umiddelbart kan begrunde, at Domstolen træffer de foreløbige forholdsregler, hvorom sagsøgeren har indgivet begæring. Det er herefter overflødigt at undersøge, hvorvidt betingelsen om uopsættelighed i procesreglementets artikel 83, stk. 2, er opfyldt.

Af disse grunde

afsiger

PRÆSIDENTEN

før der træffes endelig afgørelse i sagen

følgende

KENDELSE

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 9. april 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident